

ШЕСТ СЕДМИЦИ ПРЕДИ ЗАТВОРНИЧЕСТВОТО

Оук напъха копита в кадифените си панталони.
– Заради мен ли закъсняваш? – попита лейди Илейн от леглото. Гласът ѝ бе натежал от лукаво задоволство. Тя се надигна на лакът и се засмя тихо. – Не след дълго няма да се налага да правиш нищо по тяхна воля.

– Да – отвърна Оук разсеяно. – Само по твоя?

Тя пак се засмя.

С наполовина закопчан жакет той отчаяно се опитваше да си спомни най-бързия път до градината. *Наистина* бе смятал да бъде точен, но тогава изникна възможност най-сетне да разбере какъв е мащабът на предателския заговор.

Обещах, че ще те представя на моите съмишленици – беше му казала тя, докато пръстите ѝ се плъзгаха под ризата му и я отваряха. – *Ще бъдеш впечатлен колко близо можем да стигнем до трона...*

Проклинайки себе си, небесата и понятието за време по принцип, Оук изтича от стаята.

– Побързай, хаймана – извика една от дворцовите перачки след него. – Няма да изглежда добре, ако започнат без теб. И си оправи косата!

Той се опита да приглади къдриците си, докато слугите се отдръпваха от пътя му. В двореца Елфхейм Оук винаги си оставаше палавото рошаво момче, което караше пазачите да играят с него на топчета с конски кестени и крадеше медени питки от кухните. Във Вълшебната страна всички живееха вечно, така че, ако не внимаваш, може и сто години да изминат като миг. Затова малцина забелязваха колко много се е променил принцът.

Не че не приличаше на по-малкото си аз, докато търчеше по коридора и копитата му трополяха по каменния под. Свърна наляво, избягвайки един паж, който носеше купчина свитъци, шумugna се надясно, за да не събори малка масичка с цял чаен сервиз на нея, а после се блъсна право в Рандалин – възрастен член на Живия съвет.

Когато най-сетне стигна до градините, беше останал без дъх. Пъхтейки, той огледа гирляндите от цветя, музикантите, придворните и гуляйджиите. Върховният крал и кралицата още не бяха дошли. Това означаваше, че ще има шанс да стигне отпред, без никой да разбере за закъснението му.

Но преди да се плъзне през тълпата, майка му, Ориана, го хвана за ръкава. Изражението ѝ беше строго и тъй като кожата ѝ бе необичайно прозрачнобяла, бузите ѝ лесно се зачервяваха от гняв. Сега бяха така порозовели, че приличаха на цвета на очите ѝ.

– Къде беше? – Пръстите ѝ се плъзнаха към жакета му и закопчаха копчетата.

– Ами изгубих представа за времето – призна той.

– Какво прави? – Тя изтупа жакета му. После облиза пръст и избърса петънце от носа му.

Той ѝ се ухили с обич и я остави да се суети. Ако още го мислеше за момче, нямаше да вижда нещо по-дълбоко в неприятностите, в които се забъркваше. Погледът му се плъзна по тълпата, търсеше стража си. Тиернан щеше да се ядоса, когато научи какъв е планът му, но разплитането на заговора си струваше. А лейди Илейн беше *на ръба* да му каже имената на другите замесени.

– Най-добре да вървим към подиума – каза той на Ориана, като хвана ръката ѝ и я стисна.

Тя също стисна неговата, бързо и настойчиво силно.

– Ти си наследник на цял Елфхейм – каза му, сякаш той някак е пропуснал тази подробност. – Време е да започнеш да се държиш като бъдещ владетел. Никога не забравяй, че трябва да вдъхваш и страх, и обич. Сестра ти не умее това.

Погледът му продължаваше да оглежда тълпата. Той имаше три сестри, но знаеше коя от тях има предвид Ориана.

Подаде ѝ ръка като галантен рицар и майка му позво-

ли да бъде умиловивена достатъчно, за да я приеме. Оук поддържаше изражението си сериозно, както тя би искала. Лесно го постигна, защото, когато направи първата крачка, върховният крал и кралицата се появиха в края на градините.

Сестра му Джуд беше с рокля в цвета на тъмночервени рози, с дълги прорези от двете страни, за да не ограничава движенията ѝ. Нямаше оръжие на колана си, но косата ѝ беше оформена в обичайните рогчета. Оук беше почти сигурен, че е скрила малък нож в едно от тях. Вероятно имаше и други ножове по дрехите ѝ или закачени под ръкавите.

Въпреки че беше Върховна кралица на Елфхейм с цяла армия на свое разположение и дворцовата стража, тя все още се държеше така, сякаш трябва да се справя с всеки проблем лично – и че най-доброто решение за всеки проблем е убийството.

Кардан беше с черен жакет, украсен с дори по-черни пера, които лъщяха като измъкнати от нефтено петно. Тъмнината на дрехите му добре подчертаваше големите пръстени, които блестяха по ръцете му, и голямата перла, която висеше от едното му ухо. Той смигна на Оук и Оук му се усмихна в отговор въпреки намерението си да остане сериозен.

Докато принцът вървеше напред, тълпата се отваряше пред него.

Другите му две сестри бяха сред множеството. Тарин, близначката на Джуд, стискаше здраво ръката на сина си и се опитваше да го разсее, за да не тича наоколо, както вероятно беше правил досега. До нея Вивиен се кикотеше с партньорката си Хедър. Виви сочеше вълшебни създания от публиката и шепнеше в ухото на Хедър. Въпреки че единствено тя от трите сестри беше вълшебно създание, най-малко харесваше живота тук. Въпреки това бе в течение на всички клюки.

Върховният крал и кралицата застанаха пред своя двор, окупани в светлината на залязващото слънце. Джуд кимна на Оук, както се бяха разбрали. Над градините се спусна тишина. Той се огледа наляво-надясно, към крилатите пиксита и водните никсита, хитрите таласъми и зловещите

двойници, келпита и тролове, червеношапковци, смърдящи на изсъхнала кръв, духове и селкита, фавни и преобразяващи се гоблини, лобове и превръщеници, вещици и дървесни духове, рицари и крилати дами с парцаливи рокли. Всички поданици на Елфхейм. Всички *негови* поданици, защото той беше техният принц.

Никой обаче не се страхуваше от Оук, каквито и да бяха надеждите на майка му.

Никой не се страхуваше от него въпреки кръвта по ръцете му. Ловкостта, с която бе измамил всички, плашеше дори него.

Той спря пред Джуд и Кардан и се поклони леко.

– Нека всички тук бъдат свидетели – започна Кардан, обрамчените му със злато очи сияеха, а гласът му беше тих, но ясен. – Оук, син на Лириопа и Дейн от рода Грийнбрайър, е мой наследник и ако аз си отида от този свят, той ще владее на мое място и с моята благословия.

Джуд се наведе, за да вземе златната диадема от възглавничката, която един паж гоблин държеше. Не беше корона, но и донякъде беше.

– Нека всички тук бъдат свидетели. – Гласът ѝ бе смразяващ. Когато беше още дете във Вълшебната страна, никога не ѝ позволяваха да забрави, че е смъртна. Сега, когато беше кралица, тя не им позволяваше да се чувстват съвсем в безопасност покрай нея. – Оук, син на Лириопа и Дейн от рода Грийнбрайър, отгледан от Ориана и Мадок, *мой брат*, е моят наследник и когато си отида от този свят, той ще владее на мое място и с моята благословия.

– Оук – каза Кардан. – Ще приемеш ли тази отговорност?

Не – копнееше да каже Оук. – *Няма нужда. Вие ще управлявате вечно.*

Но Кардан не го питаше дали *иска* тази отговорност, питаше го дали ще я приеме.

Сестра му бе настояла да бъде провъзгласен официално за техен наследник сега, когато вече беше пълнолетен и можеше да управлява без регент. Той искаше да ѝ откаже, но дължеше на сестрите си толкова много, че не можеше да им откаже нищо. Ако някоя от тях поискаше от него слънцето,

той щеше да измисли как да го откъсне от небето, без да се изгори.

Разбира се, те никога нямаше да поискат от него нещо подобно. Те искаха той да е в безопасност, щастлив, искаха да е добре. Искаха да му дадат целия свят и все пак да го предпазят от всичко.

Ето защо беше много важно никога да не разберат какво всъщност е намислил.

– Да – каза Оук. Вероятно трябваше да изнесе някаква реч или да направи нещо, което щеше да покаже, че е достоен за владетел, но умът му бе съвсем празен. Явно обаче това бе достатъчно, защото след миг му казаха да коленичи. Усети студения метал на челото си.

После меките устни на Джуд целунаха бузата му.

– Ти ще бъдеш велик крал, когато си готов за това – прошепна тя.

Оук знаеше, че дължи толкова много на семейството си, че никога няма да може да им се отплати. Когато около него всички започнаха да ликуват, той затвори очи и си обеща да опита.

* * *

Оук беше грешка от плът и кръв.

Преди седемнайсет години предишният Върховен крал, Елдред, отвел в леглото си красивата Лириопа с медения език. Той не познавал верността и имал и други любовници, включително Ориана. Двете можели да бъдат съперници, но вместо това бързо станали приятелки, които се разхождали заедно из кралските градини, потапяли крака в Езерото на маските и се въртели заедно в кръговете на танца по време на пиршествата.

Лириопа вече имала един син, а малко вълшебни създания бяха благословени с повече от едно дете, затова се изненадала, когато разбрала, че отново е бременна. И изпаднала в смут, защото имала и други любовници и знаела, че бащата на детето не е Елдред, а неговият любим син Дейн.

През целия си живот принц Дейн планирал да управлява Елфхейм след баща си. Подготвял се за това, създавайки

така наречения Двор на сенките – група шпиони и убийци, които служели единствено на него. И се опитал да ускори възкачването си на трона, като тровел баща си с все по-големи дози, за да отнеме жизнеността му, докато не абдикира. Затова, когато Лириопа забременяла, Дейн нямал намерение да позволи подобна каша.

Ако Лириопа родяла дете на Дейн и баща му разберял за това, Елдред можело да избере друго от децата си за свой наследник. По-добре майката и детето да умрат – така бъдещето на Дейн щяло да бъде осигурено.

Дейн отровил Лириопа, докато Оук бил още в утробата ѝ. Бисерните гъби в малки дози причиняват парализа. В големи дози тялото забавя движенията си като играчка с изтощена батерия. Забавя ги все повече, докато вече не може да помръдне. Лириопа умряла и Оук щял да умре с нея, ако Ориана не разрязала тялото на приятелката си с нож със собствените си меки ръце, за да го извади от нея.

Ето как Оук се появил на света, покрит с отрова и кръв. И с рана на бедрото от твърде дълбокия разрез на ножа на Ориана. Тя го притискала плътно към гърдите си, за да заглуши плача му.

Колкото и силно да се смееше той, каквато и веселба да създаваше, никога нямаше да може да изличи това знание.

Оук знаеше в какво превръща хората жаждата да се възкачат на трона.

И никога нямаше да бъде такъв.

* * *

След церемонията, разбира се, имаше пиршество.

Кралското семейство се хранеше на дълга маса, донякъде скрита от поглед под клоните на една плачеща върба, недалеч от празнуващия двор. Оук седеше вдясно от Кардан, на почетното място. Сестра му Джуд беше в другия край на масата, отпусната на стола си. Пред близките си тя се държеше съвсем различно: като актьор зад кулисите, който все още не е свалил костюма си.

Ориана седеше вдясно от Джуд. Също на почетно място,

макар че Оук не беше сигурен дали и двете имат желание да разговарят.

Оук имаше изобилие от сестри – Джуд, Тарин, Виви – и всички не бяха негови роднини по кръв, също като Ориана или като великия генерал в изгнание, Мадок, който ги беше отгледал. Но все пак бяха неговото семейство. Единствените двама души на цялата маса, които му бяха роднини по кръв, бяха Кардан и малкото дете, което шаваше на стола вдясно от Оук – Леандър, синът на Тарин и Лок и негов полубрат.

Масата беше покрита със свещи, на висящите клони на върбата бяха вързани цветя и сияещи късчета кварц. Получаваше се красива беседка. Той вероятно щеше да я оцени още повече, ако не беше направена в негова чест.

Оук осъзна, че е бил така потънал в мислите си, че е пропуснал началото на разговора.

– Не ми хареса да съм змия и все пак явно съм обречен да ми се напомня за това цяла вечност – казваше Кардан. Черните къдрици висяха пред лицето му. Той вдигна тризъбата си вилица, сякаш да подчертае думите си. – Не помогнаха и твърде многото песни, както и тяхното дълголетие. Колко време мина? Осем години? Девет? Наистина целият шум заради тази история беше прекален. Ще си помисли човек, че не съм правил нищо по-популярно от това да седя в тъмното на трон и да хапя онези, които ме дразнят. Ами това мога да го правя винаги. Мога да го правя и сега.

– Да хапеш ли? – попита Джуд от другия край на масата.

Кардан ѝ се ухили.

– Да, ако това искат. – Той щракна със зъби във въздуха, сякаш да демонстрира.

– Никой не би искал подобно нещо – каза Джуд и поклати глава.

Тарин извъртя очи към Хедър, която се усмихна и отпи от виното си.

Кардан изви вежди.

– Мога да *опитам*. Леко ухапване. Само за да проверя дали някой ще напише песен за това.

– И така – рече Ориана, която погледна към Оук в другия

край на масата. – Справи се много добре. Накара ме да си представя коронацията ти.

Виви изсумтя деликатно.

– Не искам да управлявам нищо, камо ли Елфхейм – напomini й Оук.

Джуд внимателно поддържаше неутрално изражение, което явно й струваше много усилия.

– Няма нужда да се тревожиш. Не смятам да ритам камбаната скоро, Кардан също.

Оук се обърна към върховния крал, който сви елегантно рамене.

– Трудно е да се ритат камбани с ботуши с остри носове.

Когато Оук беше на възрастта на Леандър, Ориана не искаше той да става крал. Но годините я бяха направили по-амбициозна по отношение на него. Вероятно дори бе започнала да мисли, че Джуд му е отнела рожденото право, а не го е спасила от него.

Надяваше се да не е така. Едно е да разплиташ заговори срещу трона, но съвсем друго да разбереш, че майка ти е замесена в такъв. Не знаеше какво би направил тогава.

Не ме карай да избирам – помисли си той с ярост, която го разстрои.

Това беше проблем, който трябваше да се разреши сам. Джуд бе смъртна. Смъртните зачеваха много по-лесно от вълшебните създания. Ако тя имаше дете, то щеше да го измести като наследник на трона.

Когато се замисли за това, погледът му се насочи към Леандър.

На осем и много очарователен, с лисичите очи на баща си. Те бяха със същия цвят като очите на Оук – кехлибарени с много жълто. Косата му бе тъмна като на Тарин. Леандър беше почти на възрастта, на която бе Оук, когато Мадок намисли да го направи крал на Елфхейм. Сега Оук го гледаше и виждаше невинността, която сестрите му и майка му са се опитвали да опазят. Това събуди някакво неприятно чувство, нещо като гняв, вина и паника едновременно.

Леандър забеляза погледа му и го дръпна за ръкава.

– Май ти е скучно. Искаш ли да играем на нещо? – попита

той с лукавството на дете, което много иска да накара някого да го забавлява.

– След вечерята – каза му Оук и погледна към Ориана, която вече изглеждаше доста оскърбена. – Баба ти ще се ядоса, ако не се държим добре на масата.

– Кардан също си играе с мен – каза Леандър, очевидно добре подготвен за този спор. – А пък той е *върховният крал*. Показа ми как да направя птичка от две вилици и лъжица. После нашите птички се сбиха, докато едната не се разпадна.

Кардан беше самото забавление и едва ли му пукаше, че Ориана ще му се скара. Оук само се усмихна. Той често бе седял като дете на масата на възрастните и помнеше колко е скучно. Много би му харесало да устрои битка между птички от вилици.

– И на какви други игри си играл с краля?

Това сложи началото на разсейващо дълъг списък от бели: от хвърлянето на гъби в чаши с вино в другия край на масата до сгъване на салфетки като шапки и правене на смешни физиономии.

– И той ми разказва смешни истории за баща ми, Лок – заключи Леандър.

Усмивката на Оук замръзна. Той почти не помнеше Лок. Най-ясните му спомени бяха от сватбата на Лок и Тарин, но дори те бяха свързани предимно с превръщането на Хедър в котка и колко ужасно разстроена беше. Това бе един от моментите, които накараха Оук да осъзнае, че магията не е забавна за всички.

При тази мисъл той погледна над масата към Хедър, внезапно усетил нуждата да се увери, че тя е добре. Косата ѝ беше сплетена на малки плитчици с ярки синтетични розови нишки в тях. Тъмната ѝ кожа сияеше, а на бузите ѝ потрепваше розовина. Той се опита да улови погледа ѝ, но тя беше твърде заета да наблюдава как едно малко духче се опитва да открадне смокиня от центъра на масата.

Погледът му после спря на Тарин. Жена на Лок и убийца, която тъкмо подпъхваше дантелена салфетка в яката на Леандър. Не би било чудно, ако Хедър беше доста нервна

на тази маса. Семейството на Оук беше подгизнало от кръв, всички те.

– Как е татко? – попита внезапно Джуд и изви вежди.

Виви сви рамене и кимна на Оук. Той го беше виждал последен. Всъщност той бе прекарал много време с баща им през изминалата година.

– Ами гледа да не се забърква в неприятности – каза Оук с надеждата Мадок да продължи в същия дух.

* * *

След вечеря кралското семейство се присъедини към двора. Оук танцува с лейди Илейн, която се усмихваше като котка, която е глътнала мишка, но още е гладна, и шепнеше в ухото му как щяла да уреди среща след три дни с някои личности, които вярвали в „тяхната кауза“.

– Сигурен ли си, че ще можеш да се справиш? – попита го тя и дъхът ѝ опари шията му. Гъстата ѝ червена коса се спускаше по гърба ѝ, сплетена на дебела плитка. В нея се виеха нанизирани рубини. Роклята ѝ беше украсена със златни нишки, сякаш вече репетираше за кралица.

– Никога не съм мислил за Кардан като за мой роднина и съм ядосан заради това, което ми отне – увери я Оук. И ако потрепери леко при допира ѝ, тя сигурно си помисли, че е от страст. – Отдавна чакам точно такава възможност.

И тя, не разбрала защо точно е чакал тази възможност, се усмихна до шията му.

– А и Джуд не ти е истинска сестра.

При тези думи Оук се усмихна, но не отговори. Знаеше какво има предвид тя, но никога не би се съгласил.

Илейн си тръгна след танца, като залепи последна целувка на шията му.

Той беше сигурен, че ще се справи. Макар че това със сигурност щеше да доведе до нейната смърт и той не беше много убеден как ще се почувства тогава.

Вече го беше правил. Когато огледа залата, неволно забеляза отсъствието на онези, които вече бе манипулирал и предал. Членове на трите заговора, които бе разплел досега,

като успя да ги настрои един срещу друг – и накрая срещу него. Бяха хвърлени в Кулата на забравата или на дръвника заради тези си престъпления, като така и не разбраха, че са паднали в неговия капан.

В тази пълна с отровни змии градина той беше месоядно растение, което ги примамваше към себе си. Понякога част от него искаше да изкрещи: *Вижте ме. Вижте какъв съм. Вижте какво сторих.*

Сякаш привлечен от тези саморазрушителни мисли, охранителят му Тиернан се приближи с обвинителен поглед и смръщени вежди. Беше облечен с броня от кожени ивици и къса пелерина на рамото, прихваната с брошка с кралския герб.

– Излагаш се.

Заговорите често бяха глупави, пожелателно мислене, комбинирано с недостиг на интересни дворцови интриги. Клюки, твърде много вино и твърде малко разум. Но той имаше чувството, че този разговор е различен.

– Тя урежда срещата. Почти се приключи.

Тиернан погледна към трона и към изтегнатия на него Върховен крал.

– Той знае.

– Какво знае? – Оук усети ужасно свиване в стомаха.

– Точно ли? Не съм сигурен. Но някой нещо е дочул. Слухът е, че ти искаш да му забиеш нож в гърба.

Оук се изсмя.

– Той няма да повярва на това.

Тиернан го погледна смаян.

– Собствените му братя го предадоха. Ще е глупак, ако не повярва.

Оук пак погледна към Кардан и този път върховният крал срещна погледа му. Изви вежди. В очите му имаше предизвикателство и лениво обещание за жестокост. *Е, давай.*

Принцът се обърна ядосан. Последното, което искаше, беше Кардан да го мисли за враг. Трябваше да отиде при Джуд. Да се опита да обясни.

Утре, каза си той. Когато това нямаше да провали вечерта ѝ. Или вдругиден, когато щеше да е твърде късно да му по-

пречи да се срещне със заговорниците и той щеше да може да направи това, на което се надяваше. Да научи кой стои зад заговора. А после щеше да постъпи както винаги – да се престори, че се е изплашил. Да каже на заговорниците, че няма да участва. Да им даде причина да се страхуват, че ще отиде при върховния крал и кралицата и ще им каже всичко.

Надяваше се те да се опитат да го *убият*, вместо да изпълнят замисъла си. Защото многото опити за покушение над живота му му позволяваха да поддържа репутацията си на безпомощно момче. Никой нямаше да се досети, че нарочно е развалил този заговор, което щеше да му позволи да го стори отново.

И Джуд нямаше да се досети, че той се е изложил на опасност, както не се досети и преди.

Освен ако, разбира се, не се наложи да признае всичко, за да убеди Кардан, че не е негов враг. Тръпка премина през тялото му при мисълта колко ще се ужаси Джуд, колко разстроени ще бъдат всички от семейството му. Неговото благополучие беше оправданието за всичките им саможертви, за всичките им загуби. *Поне Оук беше щастлив, поне Оук имаше детството, което ние нямахме, поне Оук...*

Оук прехапа вътрешността на бузата си така силно, че усети вкуса на кръв. Трябваше да се увери, че близките му никога няма да научат в какво се е превърнал. Щом предателите бяха заловени, Кардан може би щеше да забрави подозренията си. Може би тогава нямаше да се налага да казва нищо на никого.

– Принце! – Приятелят му Виър се откъсна от групичка млади придворни и го прегърна през раменете. – Ето те. Ела да празнуваш с нас!

Оук прогони тревогите си с пресилен смях. Това беше неговото празненство все пак. И той затанцува под звездите с останалите придворни на Елфхейм. Веселеше се. Играеше ролята си.

Едно пикси се приближи до него. Кожата ѝ беше зелена като на скакалец, крилцата ѝ също. Тя водеше две приятелки, които веднага увиха ръце на врата му. Устните им имаха вкус на билки и вино.

Той сменяше партньорите под лунната светлина, въртеше се под звездите. Смейше се на глупости.

Една жена слуга се притисна в него, по устните ѝ имаше черни петна. Оук ѝ се усмихна, когато се завъртяха в поредния танц. Устата ѝ беше сладка като презрели сливи.

– Поглеждаш лицето ми и съм някой – прошепна тя в ухото му. – Поглеждаш гърба ми и съм никой. Какво съм аз?

– Не знам – призна Оук и по раменете му пробяга тръпка.

– Твоето огледало, Височество – каза тя, а дъхът ѝ погъделичка космите по тила му.

И после тя се измъкна нанякъде.

* * *

Часове по-късно Оук се клатушкаше към двореца. Главата го болеше, беше замаян и залиташе. В света на смъртните алкохолът бе незаконен за седемнайсетгодишните и поради това беше нещо, което трябва да се крие. Тази нощ обаче от него се очакваше да пие при всяка наздравича – тъмни като кръв вина, пенливи зелени вина и сладки лилави отвари, които имаха вкус на теменужки.

Тъй като не знаеше дали вече е с махмурлук, или след като се наспи ще се чувства още по-зле, Оук реши да потърси аспирин. Виви беше дала една торбичка от „Уолгрийнс“ на Джуд при пристигането си и той беше почти сигурен, че там има болкоуспокояващи.

Заклатушка се към кралските покои.

– Какво точно правиш тук? – попита Тиернан и го хвана за лакътя, когато той се препъна.

– Търся лекарство за болежката си – каза Оук.

Тиернан, нацупен дори в добро настроение, само изви вежда.

Оук махна с ръка.

– Запази си остроумните забележки – изречени и неизречени – за себе си.

– Ваше Величество – отстъпи Тиернан въпреки волята си.

Принцът посочи към пазача, който стоеше пред вратата на покоите на Джуд и Кардан – великанка с едно око, кожена броня и къса коса.

– Тя ще се грижи за мен.

Тиернан се поколеба, но искаше да отиде при Хиацинт, който скучаеше, ядосваше се и замисляше бягство, както всяка нощ, откакто му сложиха оглавника. Тиернан не искаше да го оставя твърде дълго сам по много причини.

– Ако си сигурен...

Великанката се изпъна.

– Върховната кралица не е в покоите си.

Оук сви рамене.

– Нищо де. – Вероятно беше по-добре да вземе аспирина, когато Джуд не беше тук, за да се присмее на състоянието му. И макар че не изглеждаше доволна, пазачката не му попречи да отвори двойните врати и да влезе вътре.

Покоите на върховния крал и кралицата бяха окичени с гоблени и брокати с изображения на вълшебни гори, в които се крият още по-вълшебни зверове. Повечето повърхности бяха покрити с незапалени дебели свещи. Сигурно заради сестра му, която не можеше да вижда в тъмното като вълшебните създания.

Оук откри торбичката от „Уолгрийнс“ захвърлена на една изрисувана масичка до леглото. Изсипа съдържанието ѝ на красиво избродираното одеяло, с което бе покрита една ниска кушетка.

Ето, наистина имаше три шишенца ибупрофен. Той отвори едното, разкъса с палец фолиото и извади три гел капсули.

Ако наистина беше зле, можеше да отиде при дворцовия алхимик, който щеше да му даде някаква ужасна на вкус отвара, но не искаше да го разпитват, нито да си бърби с алхимика, докато той приготвя лекарството. Глътна капсулите на сухо.

Сега му трябваше много вода и да си легне.

Олюля се леко и започна да прибира отново нещата в торбичката. Но забеляза едно хартиено пакетче с таблетки. Интересно, завъртя го в ръцете си и примигна от изненада, когато видя, че това е рецепта. Противозачатъчни.

Джуд беше едва на двацет и шест години. Много двацет и шест годишни жени не искаха още деца. Или изобщо не искаха.

Разбира се, повечето от тях не трябваше да осигуряват наследник за династия.

Повечето от тях не се тревожеха и че ще отрежат малкото си братче от линията на наследниците. Оук искрено се надяваше, че тя не пие противозачатъчни по тази причина. Но дори да не беше само заради него, той имаше неприятното чувство, че все пак е част от проблема.

Точно когато го споходи тази неприятна мисъл, чу стъпки в коридора. Чу познатия провлечен глас на Кардан, но не успя да различи думите.

Паникьосан, Оук напъха останалите лекарства в торбичката, хвърли я на масата и после се скри под нея. Вратата се отвори след миг. Заострените ботуши на Кардан затракаха по плочите, следвани от тихите стъпки на Джуд.

Още щом коремът на Оук докосна прашния под, той осъзна колко глупаво се държи. Защо се криеше, когато нито Джуд, нито Кардан щяха да се ядосат, че е влязъл тук? Скри се от срам, защото беше ровил из вещите на сестра си. Винаги та и виното го превърнаха в глупак. И все пак щеше да е още по-нелепо да се появи сега, затова притихна до един зарязан пантоф с надеждата, че ще излязат, преди да е кихнал.

Сестра му седна на една от кушетките и въздъхна дълбоко.

– Не можем да го откупим – каза тихо Кардан.

– Знаем – сопна се Джуд. – Нали аз го изпратих в изгнание.

Знам.

Те за баща му ли говореха? За откуп? Оук беше с тях почти през цялата вечер и никой не спомена нищо подобно. Но кого друг бе изпращала в изгнание и за кой друг изгнаник би ѝ пукало толкова, че да го откупи? Тогава той си спомни въпроса ѝ на вечеря. Вероятно все пак не беше питала за Мадок. Вероятно се опитваше да разбере дали някой от тях знае нещо.

Кардан въздъхна.

– Е, поне можем да се утешим с мисълта, че онова, което лейди Нор иска, не е у нас. Дори ако ѝ позволим да ни изнудва.

Джуд отвори нещо, което Оук не можеше да види. Затова той се премести под по-подходящ ъгъл и видя кутия от

преплетени клони в ръката ѝ. През пръстите ѝ бе усукана верижка, на която висеше стъкло топче. В него нещо безспирно се въртеше.

– В съобщението се говори за сърцето на Мелит. Някакъв древен артефакт? Мисля, че тя просто си търси повод да го задържи.

– Ако не бях сигурен в противното, щях да си помисля, че вината е на брат ти – каза Кардан със закачлив тон и Оук едва не си удари главата в дървения крак на масата от изненада. – Първо, той искаше ти да си мила с онази малка кралица с острите зъбки и откачения поглед. После искаше да простиш на бившия ястреб, който се опита да ме убие и по когото си пада охранителят му. Струва ми се твърде голямо съвпадение, че Хиацинт дойде от лейди Нор и е прекарал време с Мадок, за да няма пръст в отвличането му.

Тези думи бяха напоени с подозрение, макар че Кардан се усмихваше. Недоверието му обаче не беше толкова важно, колкото факта, че баща им е в опасност.

– Оук просто все се забърква с неподходящите хора, това е – отвърна предпазливо Джуд.

Кардан се усмихна и една черна къдрица падна пред лицето му.

– Той прилича повече на теб, отколкото ти се иска да видиш. Умен е. *Амбициозен*.

– Ако някой е виновен за случилото се, това съм аз – каза тя отново с въздишка. – Задето не заповядах да ексекутират лейди Нор, когато имах тази възможност.

– Явно неприличните песни за змията са те разсейвали – рече лековато Кардан, изоставил темата за Оук. – Подобно великодушие е много нетипично за теб.

Настъпи тишина и Оук видя лицето на сестра си. Имаше нещо съкровено на него, нещо болезнено. Тогава не знаеше колко близо е била тя до това да изгуби завинаги Кардан и може би самата себе си.

С помътен от виното разсъдък, Оук все пак успя да сглоби цялата тази информация. Лейди Нор от Двора на зъбите държеше Мадок. А Джуд нямаше да се опита да го освободи. Оук искаше да изпълзи изпод масата и да я умолява.

Джуд, не можем да го оставим там. Не можем да го оставим да умре.

– Слуховете са, че лейди Нор създава армия от създания от съчки, камъни и сняг – промърмори Джуд.

Лейди Нор беше от древния Двор на зъбите. След като се съюзи с Мадок и се опита да отнеме короната на Елфхейм, целият ѝ двор беше разпуснат. Най-добрите им воители – включително любимият на Тиернан, Хиацинт – бяха превърнати в птици. Мадок беше изпратен в изгнание. А лейди Нор бе накарана да се закълне във вярност на дъщерята, която измъчваше: Сурен. Малката кралица с острите зъбки, която Кардан бе споменал.

Оук усети прилив на непознато чувство при мисълта за нея. Спомни си как бягаше в нейната гора и дрезгавия ѝ глас в тъмното.

Сестра му продължи:

– Без значение дали лейди Нор ще ги използва, за да нападне нас или света на смъртните, или просто ще ги накара да се бият за нейно удоволствие, пак трябва да я спрем. Ако се забавим, тя ще има време да умножи силите си. Но нападение над крепостта ѝ би означавало смърт за баща ми. Ако тръгнем срещу нея, той умира.

– Можем да почакаме – каза Кардан. – Но не дълго.

Джуд се смръщи.

– Ако тя тръгне от онази Цитадела, ще ѝ прережа гърлото от ухо до ухо.

Кардан прокара драматично пръст по гърлото си и после се свлече театрално с отворена уста и затворени очи. Като мъртъв.

Джуд направи гримаса.

– Не е смешно.

– Да съм ти казал някога колко много приличаш на Мадок, когато говориш за убийства? – рече той и отвори едното си око. – Защото приличаш.

Оук очакваше сестра му да се ядоса, но тя само се засмя.

– Сигурно затова ме харесваш.

– Защото си страховита? – попита Кардан и гласът му стана още по-ленив, почти като мъркане. – Обожавам това.

Тя се облегна на него и опря глава на рамото му. Затвори очи. Кралят я прегърна и тя потрепери, сякаш се отърсваше от нещо.

Докато я гледаше, Оук насочи мислите си към онова, което знаеше, че ще се случи. Той, безполезното най-малко дете, наследникът, щеше да бъде защитен от информацията, че баща му е в опасност.

Хиацинт щеше да бъде доведен за разпит. Или за екзекуция. Вероятно и за двете, последователно. Сигурно си го заслужаваше. Оук знаеше, за разлика от сестра си, че Мадок е говорил с бившия ястреб много пъти през последните месеци. Ако Хиацинт беше виновен, Оук лично щеше да му пререже гърлото.

Но какво щеше да се случи после? Нищо. Никой нямаше да помогне на баща им. Лейди Нор щеше да си спечели време, за да създаде армията, за която Джуд говореше, но накрая Елфхейм щеше да тръгне срещу нея. А започнеш ли война, никой нямаше да е пощаден.

Трябваше да действа бързо.

Сърцето на Мелит. Това искаше лейди Нор. Той не беше сигурен дали може да го намери, но дори да не можеше, това не означаваше, че няма начин да я спре. Не беше виждал Сурен от години, но знаеше къде е и се съмняваше, че някой друг във Върховния двор знае. Някога бяха приятели. Нещо повече – лейди Нор ѝ се беше заклела във вярност. Сурен имаше власт над майка си. Една нейна дума можеше да сложи край на този конфликт, преди да е започнал.

Мисълта да търси Рен го изпълни с чувство, което не искаше да изследва, и без това беше пиян и разстроен. Но пък можеше да планира как да използва тайния проход, за да се измъкне от стаята на сестра си, щом тя заспи, и как ще разпита Хиацинт, докато Тиернан им събира багажа. Как ще отиде на Мандрагоровия пазар, за да научи повече за това древно сърце от майка Мароу, която знаеше почти всичко за почти всичко.

Заговорът щеше да почака. И без това не можеха да действат, без да разполагат с кандидат за трона.

Оук щеше да спаси баща си. Може би нямаше да успее да

поправи семейството си, но щеше да се опита да се реваншира заради всичко, което им бе струвал. Можеше да се опита да се мери с тях. Ако отидеше, ако успееше да убеди Рен, ако след това постигнеха успех, Мадок щеше да живее, а Джуд нямаше да трябва да се изправя пред поредния невъзможен избор.

* * *

Те, разбира се, никога не биха му позволили да го стори. Но той тръгна, преди да са имали възможността да го спрат.